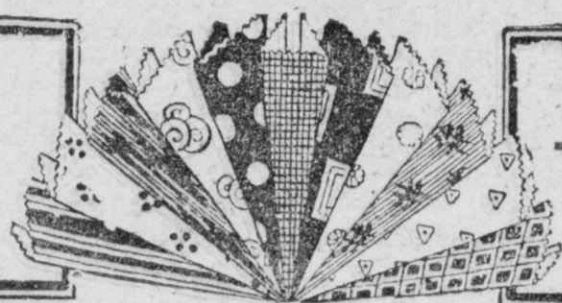
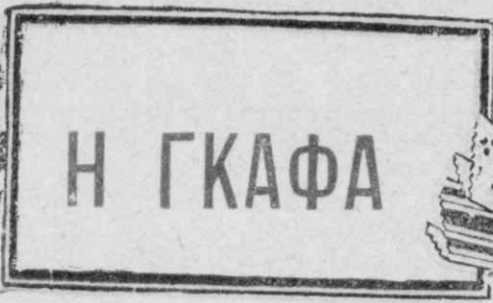

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΓΚΑΦΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΠΕΝ

Ήταν νύχτα. Ένας διαβάτης τραβούσε προς την Πόρτ-Μαγκό. Έξαφνα ο διαβάτης ένοιωσε ένα δυσάρεστο συναίσθημα, γιατί άκουσε βήματα πίσω του. Και πράγματι, γυρίζοντας απότομα είδε μιάν ανδρική σκιά που γλιστρούσε ανάμεσα στα δέντρα της δεντροστοιχίας. Δεν ήταν φοβιτσιάρης. Έν τούτοις έτάχυνε το βήμα κι' έθεώρησε φρονιμώτερο να γυρίση και να βγάλη το ρεβόλβερ του.

Δεν πρόφτασε όμως γιατί ο άγνωστος του έπετέθη με όρμη. Σε λίγο ο κακοποιός είχε κατορθώσει να ρίξη το θύμα του επάνω σε κάτι πέτρες. Συγχρόνως τον είχε πιάσει απ' το λαιμό, τον έσφιγγε και θα τον έπνιγε ασφαλώς αν ξαφνικά δεν συνέβαινε κάτι απρόοπτο: ο κακοποιός άφησε το θύμα του και σηκώθηκε για να άμυνθη έναντιόν ενός νέου αντιπάλου. Αυτός όμως δεν φαινόταν διατεθειμένος να παίξη. Με μιά επιδέξια μπαστουνιά στα χέρια και με μιά γροθιά στην κοιλιά, ανάγκασε τον κακοποιό να τραπή σε άτακτο φυγή.

Χωρίς να καταδεχτή να τον καταδιώξη ο ως από μηχανής Θεός έμφανισθείς περιπατητής, έσκυψε προς τον κύριο που βρισκόταν ακόμη πεσμένος καταγής και τον ρώτησε:

— Μήπως είστε πληγωμένος, κύριε;

Δεν ήταν πληγωμένος. Ήταν όμως τόσο ζαλισμένος που δεν μπορούσε να κρατηθή στα πόδια του. Εύτυχως, κάποιος υπάλληλος του σταθμού είχε άκουσει τις κραυγές και έφτασε φέρνοντας κι' ένα άμάξι, μέσα στο οποίο έμπασαν το θύμα συνοδευόμενο από τον σωτήρα του. Σ λίγο εστάθμευσαν έξω από το σπίτι του, στη λεωφόρο της Μεγάλης Στρατιάς.

Όταν πειά εκείνος βρέθηκε μπρός στην πόρτα του άρχισε να εκφράζει τις ευχαριστίες του προς τον σωτήρα του.

— Σας όφειλω τη ζωή, κύριε, του είπε. Βεβαιωθείτε πως δεν θα το λησμονήσω αυτό ποτέ.

Τον προσκάλεσε κατόπιν να ζήσει με το μεσημέρι και του είπε τόνόμά του: Λουδοβίκος Έμπέρ.

Στο τέλος έπρόσθεσε:

— Μπορώ να μάθω σε ποιόν έχω την τιμήν...

— Μά βεβαίως! απάντησεν ο συνομιλητής του. Στον Άρσέν Λουπέν...

***

Την εποχή εκείνη, ο Άρσέν Λουπέν δεν είχε αποκτήσει ακόμη την διασημότητα που απέκτησε αργότερα.

Φαντάζεσθε λοιπόν με πόση χαρά ζύπνησε την άλλη μέρα, όταν ξαναπέρασαν στο νου του τα επεισόδια της νυκτός. Το μεσημέρι ήταν καλεσμένος στους Έμπέρ! Τέλος πάντων! Έφτανε στο σκοπό του! Άνελάμβανε μιά «έπιχείρησι» ανταξία της ιδιοφυίας του... Τα εκατομμύρια των Έμπέρ — τί θαυμασία λεία για μιά όρεξι σαν τη δική του!

Άφου έτοιμάστηκε και ντύθηκε, κατέβηκε εύθυμα τη σκάλα του σπιτιού του.

Σάν βρέθηκε στο δρόμο, πήδησε σ' ένα τράμ που περνούσε. Συγχρόνως σχεδόν μ' αυτόν πήδησε και κάποιος άλλος, ο οποίος προχώρησε και κάθησε κοντά του.

Ο άνθρωπος αυτός του είπε:

— Λοιπόν, άρχηγέ;

— Έν τάξει ή υπόθεσις.

— Όστε έπιμένετε στο σχέδιό σας; είπε δειλά ο άλλος.

— Φιλαράκο μου, απάντησε ο Άρσέν, εάν έσκηνοθέτησα έτσι ώμορφα τη νυχτερινή επίθεσι και

Έκαμαν στον Λουπέν μιά θαυμασία υποδοχή...

εάν έλαβα τον κόπο να δώσω μιά μπαστουνιά και μιά κλωτσιά σε σένα, τον μοναδικό μου φίλο, δεν τα έκαμα βέβαια όλ' αυτά για να παραιτηθώ την τελευταία στιγμή της δικαίας ανταμοιβής μου!...

— Κυκλοφορούν έν τούτοις μερικές διαδόσεις σχετικώς με την περιουσία...

— Άφσέ τες να κυκλοφορούν! Είνε ξεη μήνες τώρα που κυνηγώ αυτή την υπόθεσι, ξεη μήνες που έχω στήσει τα δίχτυα μου στο ζευγάρι αυτό. Και ξέρω, με βεβαιότητα, πως μέσα στο χρηματοκιβώτιό τους έχουν εκατό εκατομμύρια!...

— Έκατό!...

Το τράμ έσταμάτησε στην πλατεία Έτουάλ, κι' ο Άρσέν Λουπέν χωρίς να χαιρετήση διόλου τον σύντροφό του κατέβηκε.

***

Σε λίγη ώρα, ο Λουπέν ανέβαινε την μαρμάρινη σκάλα του πολυτελους μεγάρου των Έμπέρ. Ο Λουδοβίκος τον παρουσίασε στη γυναίκα του Ζερβαίλ. Αυτή ήταν μιά αγαθή νοικοκυρούλα, όλοστρόγγυλη και υπερβολικά φλύαρη. Έκαμαν στον Λουπέν μιά θαυμασία υποδοχή. Του σερβίρησαν λικέρ, λεμονάδα.

Στην άρχή τον άποκαλούσαν «σωτήρα τους». Κατά τα έπιδόρπια όμως είχαν έξοικειωθή σαν να ησαν παλιοί φίλοι. Ο Άρσέν διηγήθηκε την ιστορία της νεότητός του. Η Ζερβαίλ, μίλησε κι' αυτή για τη νεότητά της, για τον γάμο της, για την καλωσύνη του γέρο-Μπράουφορντ, για τα εκατό εκατομμύρια που της είχε κληροδοτήσει, για τα έμπόδια που παρουσιάζοντο στο να λάβη στην κατοχή της την κληρονομία!...

— Άχ, Θεέ μου, έλεγε. Φαντασθήτε, κ. Λουπέν, πως όλα τα χρεώγραφα της κληρονομίας βρίσκονται 'κει μέσα στο χρηματοκιβώτιο. Κι' όμως δεν μπορούμε να τ' άγγίξουμε. Τ' ανήψια του Μπράουφορντ έχουν κινήσει άγωγή για να ρίξουν τη διαθήκη. Το χρηματοκιβώτιο βρίσκεται υπό κατάσχεσι και αν άγγίξουμε και ένα μόνο φράγκο, υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε όλη την κληρονομία!...

Ο Λουπέν ένοιωσε ένα έλαφρό ρίγος στη σκέψι ότι τόσο κοντά του βρίσκονται τα περιπόθητα εκατομμύρια.

Ο Λουπέν έγκαταστάθηκε στο μέγαρο Έμπέρ. Η σχέση του με την οικογένεια αυτή είχαν γίνει τόσο έγκάρδιες ώστε όταν τους ώμολόγησε πόσο ήταν φτωχός και σε

τι άπόγνωσι βρισκόταν, τον προσέλαβαν άμέσως — τον «σωτήρα» τους, διάβोλε! — ως ιδιαίτερο γραμματέα του κ. Έμπέρ. Κι' έδιάλεξε για γραφείο — όχι κατά τύχη βέβαια — το δωμάτιο που βρισκόταν επάνω ακριβώς από το γραφείο του κ. Έμπέρ με το περίφημο χρηματοκιβώτιο.

Μέρα με την ημέρα τώρα η σχέση του ζεύγους με τον Λουπέν γινόντουσαν και ψυχρότερες. Του έφέροντο μόν πάντοτε όσα προς έναν ευεργέτη τους, αλλά απέφευγαν να του δείχνουν την ακεκτικότητα των πρώτων ημερών. Επί ώρες εκλειδώνοντο μέσα στο περιλάλητο γραφείο, μαζί με διαφόρους ξένους κυρίως χωρίς να του λένε τί έκαμνε εκεί μέσα...

— Είνε ένας εκκεντρικός... νομανής!... άκουσε μιά μέρα Λουπέν την γρηά κυρία Έμπέρ να λήη γι' αυτόν σ' έναν έπισκεπτη.

Κι' έξαφνα, μιά μέρα, μιά έφημερίς έδημοσίευσε ένα δεινό κατηγορητήριο εναντίον τών Έμπέρ: τούς κατηγορούσε ότι ήσαν άπατεώνες και ότι είχαν παραβιάσει τó χρηματοκιβώτιο και είχαν οικειοποιηθή τά εκατομμύρια τού Μπράουφορντ. Τó σκάνδαλο ύπήρξε μεγάλο.

Ο Λουπέν παρακολούθησε τήν ειλικρινή συντριβή τού ζεύγους και προσπάθησε νά τó παρηγορήσει όπως μπορούσε. Ο γέρο-Έμπέρ όμως δέν ήσυχασε παρά μόνον όταν τού έδωσε γιά νά δημοσιεύσει στίς έφημερίδες μιά δήλωση, ότι είχε προσκαλέσει γιά τήν έπομένη τόν εισαγγελέα και πραγματογνώμονα γιά νά πιστοποιήσουν τó ουκοφαντικόν τής εναντίον τούς κατηγορίας.

Και τότε, βλέποντας ότι δέν απέμενε πλέον άλλος καιρός, ο Λουπέν άποφάσισε νά ένεργήση.

Και πράγματι. Τό ίδιο βράδυ άφου έπέισθη ότι όλοι στό σπίτι κοιμόντουσαν, άνοιξε τó παράθυρό του και με τήν βοήθεια ενός μακρουύ σχοινού πήδησε στό μπαλκόνι τού γραφείου. Άνοιξε με προσοχή τήν μπαλκονόπορτα — πού είχε φροντίσει νάφήση από νωρίς μισάνοιχτη— μπηκε στό γραφείο, προχώρησε στό χρηματοκιβώτιο και με μεγάλη ύπομνη έπέδóθη στήν εργασία τής παραβιάσεώς του. Σε μισή ώρα τó χρηματοκιβώτιο άνοιξε.

Μέσα σ' αυτό ήσαν τοποθετημένα με μεγάλη τάξη, μέσα σέ δυό θαλιτσούλες, τά χρεώγραφα και οί τίτλοι τής κληρονομίας. Ο Λουπέν πήρε τίς δυό θαλίτσες και τίς κουβάλησε στό δωμάτιό του, όπου έκαμε τήν μοιρασιά με τόν σύντροφό του.

Τήν έπομένη τó πρωί έτοιμαζόταν νά πάη στους Έμπέρ, όταν τήν πρώτη έφημερίδα πού άνοιξε, έδιάβασε τήν έξής έκπληκτική είδηση: Οί Έμπέρ είχαν έξαφανισθή. Και οί έμπειρογνώμονες, όταν έρευνήσαν τó χρηματοκιβώτιο, δέν βρήκαν μέσα σ' αυτό παρ' ό,τι είχεν αφήσει ο Λουπέν. Δηλαδή τίποτα.

Έτσι άκριδώς μου διηγήθηκε τήν πρώτη αυτή περιπέτεια τού ο ίδιος ο Άρσέν Λουπέν.

— Αύτή ή υπόθεσίς μου, είπε στό τέλος, κρύβει ένα σωρό μυστηρια. Γιατί νά έξαφανιστούν οί Έμπέρ; Γιατί νά πιαστούν από τή βοήθεια πού τούς έφερνα σαν από μηχανής θεός;... Η διάρρηξις ήταν καταφανής. Δέν είχαν παρά νά πούν: Τά εκατομμύρια ήσαν έδω, αλλά έν τώ μεταξύ έκλάκησαν!... Κανείς δέν θά μπορούσε νά τούς διαφέυση. Και θά έσώζοντο.

— Και δέν τούς λυπήθηκες διόλου τούς δυστυχισμένους αυτούς;...

— Τι είπες; έκραύγασεν ο Άρσέν άναπηδώντας.

Η άγανάκτησίς του μου έκανε έντύπωση. Έπέμεινα.

— Ωστε, κατά τή γνώμη σου, έπρεπε νά αισθανθώ τύψεις; φώναξε.

— Τύψεις ή λύπη, όπως θέλεις πές το. Τούς κατέστρεψες... τούς έκλεψες τέσσερα - πέντε εκατομμύρια...

— Μά φίλε μου, δέν κατάλαβες λοιπόν άκόμη πώς όλ' αυτά τά χαρτιά πού κλεψα ήσαν... πλαστά;!

— Πλαστά! έπανάλαθα κατάπληκτος.

— Πλαστά! Ξανάπε κι' αυτός με λύσσα. Η όμολογίες, ή μετοχές, τά κουπόνια, όλ' αυτά ήσαν χαρτί χωρίς αξία!... Απομιμήσεις!... Ούτε πεντάρα δέν μόρεσα νά βγάλω απ' όλ' αυτά!... Χά, χά, φίλε μου... Μά δέν σου είπα τó νοστιμότερο άκόμη: Έ, λοιπόν, ξέρεις τί ρόλο με είχαν άναγκάσει οί Έμπέρ νά παίζω χωρίς νά τó μαντεύω, όσο ήμουν στό σπίτι τους; Ημουνά ο νεαρός... Άνδρέας Μπράουφορντ!

Έτσι με παρουσίαζαν... Ο έκκεντρικός, ο μονομανής άνεπιφύς τού κληροδότου τών εκατομμυρίων... Δέν είνε θαυμασιό αυτό;... Κι' ένω έγώ έπόζαγα γιά ευεργέτης, ο Έμπέρ, φίλε μου, πουλούσε άράδα τούς τίτλους και τίς όμολογίες τού γέρου Μπράουφορντ στους τραπεζίτες, οί όποιοι δέν έδίσταζαν διόλου, έφ' όσον όλ' αυτά γινόντουσαν τή άνοχη τού δήθεν πραγματικού κληρονόμου!... Έ;...

Πώς σου φαίνεται αυτό;... Τί σχολείο, έ, γιά έναν άρχάριο σαν κι' έμένα!... Είνε ή μόνη φορά πού με «τύλιξαν» στή ζωή μου... Με «τύλιξαν» όμως γιά καλά!...

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό τήν διεύθυνσιν τής διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Αθήναι.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

(Τού Αιμ. Βεράρεν)

Τα μοιρολόγια πού άντηχούν στού δρόμου εκεί τó θάθος, Πού είν' ή παληές τους ή στροφές όλο καημό και πάθος Πού είνε λειψά τά λόγια τους κ' ή ρίμες τους ρημάδι Είνε πολύ πιό θλιβερά τίς Κυριακές τó θράδυ. Μέσ' στή σιωπή πού άπλώνεται, φωνές και φώτα σβύνουν, Άποκοιμείται τó χωριό. Η έσπερινή καμπάνα Χτυπάει φτωχά τόν πόνο της και τά καλύβια ως κλείνουν Κ' οί σύρτες κ' ή δξώπορτες σκουληκοφαγωμένες, Σάν άνθρωποι, σέρνουν κραυγές γιομάτες δυστυχία. Κάπου, ένα μούγκρισμα πολύ γλυκό μέσ' στά λειβάδια, Η μέσ' στό σταύλο ή τήν αύλή κάποιαν άνησυχία. Οί κάμποι από σκιρτήματα γεμίζουν και σκοτάδια Κανέναν. Στόν όρίζοντα ή μοναξιά είνε μόνο Και νέφη ταξιδιάρικα πού φεύγουν όλα όμάδι. Και μέσ' αύτή τήν κούρασι και τ' άπειρο σκοτάδι Και, κάτω εκεί, μέσα σ' αυτόν τής έξοχής τόν πόνο Τά μοιρολόγια πού άντηχούν στού δρόμου μέσ' στό θάθος, Πού είν' ή παληές τους ή στροφές όλο καημό και πάθος, Πού είνε λειψά τά λόγια τους κ' ή ρίμες τους ρημάδι, Πεθαίνουν μέσ' στήν Κυριακήν αύτή και μέσ' στό θράδυ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Τού ιδίου)

Λίγο καπνιά κι' από στουπί είν' οί ουρανοί

Πέφτει ή θροχή θλιμμένη, μακρυνή

Και νά κι' όλο ξεβάφει,

Στόν πεισιμωμένο και μονότονο άγέρα

Τού φθινοπώρου τó χρυσάφι

Νά, τά χρυσάφια κ' ή πορφύρες σβύνουν πέρα.

Ω, σεις πού άνατριχιάζετε γλυκά μέσ' στόν άέρα,

Άντικρυνά στόν ουρανό, σ' όλο τó δρόμο πέρα

Φύλλα, σαν χέρια, λυπημένα,

Ω, νά τώρα πού κείτεσθε στό χώμα πεθαμένα.

Η ώρα τώρα άπόκαμε τίς μέρες πειά νά πλάθη

Τριγυριστής ο άνεμος μέσ' στους άγρούς πλανιέται

Μ' ένα βουδό παράπονο ή άγια ζωή τών κάμπων

Κάτ' από ένός τρισκότεινου τάφου τά θάθη

Σωριάζεται και μέσ' στη γή κυλιέται.

Πέστε, άκούτε με τά σήμαντρα νά περπατάη,

Άκούτε νάρχεται απ' τά θάθη τών αίωνων πέρα,

Η γρηά και θλιβερή είμαρμένη,

Αύτή πού άτέλειωτα μέσ' στό σωρό πετάει

Τών κουρασμένων και παληών αίωνων

Σάν ένα σάκκο κούτσουρα τó χρόνο;

ΤΑ ΔΥΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(Τού ιδίου)

Δυό βασιλόπουλα ήταν, μιά φορά,

πού τά βαθεία τά χώριζαν νερά

κι' ένα γιοφύρι, μόνο, ήταν στά μάκρη,

πολύ μακρυνά, στού κόσμου τήν άλλη άκρη.

Κ' είχαν πολύ ώστόσο αγαπηθή.

Γιατί; Γιατί ήταν τó νερό βαθύ

και τó γιοφύρι, μόνο, ήταν στά μάκρη,

πολύ μακρυνά, στού κόσμου τήν άλλη άκρη,

Μεταφράσεις: ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

(Τής Ιωάννας Βίλων)

Γύρεψα μέσ' στόν κήπο μου τά πιό ώμορφα λουλούδια

και με τ' άπομεσήμερο τά μάζεψα ένα - ένα

κι' έπλεξα τής αγάπης μου δροσάτο ένα στεφάνι,

πού πιό λεπτό κι' ευωδιαστό δέν είν' άλλο κανένα.

Όμως ποτέ δε στόλισε μ' αυτό τó μέτωπό της.

Τ' άνθη πειά μαραθήκανε κι' έσβύστηκε μαζί

κι' όλ' ή γλυκύτατη πνοή πού έχύνανε τριγύρω.

Μά πάντα μέσ' στό στήθος μου τó άρωμά τους ζή.